

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. január hó 07. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **az I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2014. február 11. napján kihirdetett **1.B.792/2013/30.** számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségeként értékelt cselekményt **k í s é r l e t n e k m i n ő s í t i.**

Az okirattal visszaélés vétsége és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége vonatkozásában **a tártettesség megállapítását mellőzi,** ezen cselekményeket az **I.r. vádlott bűnsegédként** követte el.

A vádlottakat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, melyet **börtönben** rendel végrehajtani.

A vádlottak legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

A **Bjk.410/2013/7.** alatti telefont is a II.r. vádlottnak **kiadni rendeli.**

(1. sz. név)érdekelt által előterjesztett polgári jogi igényt elutasítja.

(2. sz. név) érdekelt címe: [település, utca, házszám, emelet, ajtó] szám.

Egyebekben az első fokú ítéletet **h e l y b e n h a g y j a .**

A vádlottak által 2014. február hó 11. napjától 2015. január hó 07. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

Kötelezi az I.r. vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült 4.000,- (Négyezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű vádlottakat társtettességben elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, 1., 2. fordulat, (3) bekezdés a), b) pont), társtettességben elkövetett okirattal visszaélés vétsége (Btk. 346. § (1) bekezdés a) pont), társtettességben elkövetett készpénz-helyettesítő eszközzel visszaélés vétsége (Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont 2. fordulat) miatt - halmazati büntetésül - egyezően 8 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett az eljárás során lefoglalt és a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál nyilvántartott bűnjelekről.

A felmerült bűnügyi költségből I. rendű vádlottat 26.670,- forint, II. rendű vádlottat 21.000,- forint, valamint I. és II. rendű vádlottakat egyetemegesen 46.548,- forint megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű vádlott, valamint védőik jelentettek be fellebbezést, részbeni felmentés és enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy az ítéletábra az első fokú ítéletet változtassa meg, az okirattal visszaélés vétsége és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége esetében mellőzze a társtettesség megállapítását, állapítsa meg, hogy az I. rendű vádlott e két cselekményt bűnsegédként követte el, továbbá a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségét minősítse kísérletnek. Mindezeket túl tekintse a vádlottakat a kiszabott büntetésre ítélnék, melynek végrehajtási fokozati fegyház. Egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

Az I. és II. rendű vádlottak, valamint a II. rendű vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta.

Az ítéletábra a fellebbezések közül kizárólag a II. rendű vádlott enyhébb végrehajtási fokozatra vonatkozó indítványát ítélte alaposnak, ugyanakkor a főügyészi indítvány minősítésre vonatkozó jogi álláspontját mindenben osztotta.

Bf.I.309/2014/24.

Az ítélet tábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján felülbírálván megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a bizonyítási indítványokat elutasította, e körben kifejtett indokaival egyetértett a másodfokú bíróság is, tekintettel arra, hogy e bizonyítási indítványok teljesítésétől további bizonyíték nem várható, sem a tényállás, sem pedig a bűnösségi körülmények tekintetében. Ugyanezen indokokra figyelemmel utasította el az ítélet tábla a II. rendű vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat, melyek az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványokkal megegyeztek.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, és az így beszerzett bizonyítékok mérlegelésével döntően hiánytalan tényállást állapított meg. Azt az ítélet tábla az iratok egybehangzó adatai alapján, figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára, az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

Az első fokú ítélet 3. oldal 2. bekezdésében a II. rendű vádlott neve helyesen II. rendű vádlott.

A vádlottak által a sértettől megszerzett női táskában helyesen egy darab [**1. sz. pénzügyintézet megnevezése**] bankkártya és egy darab [**2. sz. pénzügyintézet megnevezése**] által kiállított hitelkártya volt.

(**1. sz. név**) érdekelt a tőle eltulajdonított gáz riasztópisztollyal összefüggésben kártérítési igényt terjesztett elő.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélet tábla határozatának alapjául elfogadta.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékértékelő és indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett. Az I. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy (**1. sz. név**)-től a gázriasztó pisztolyt a II. rendű vádlott vette el, illetőleg a bűncselekmény elkövetésében is ő volt a kezdeményező. E vonatkozásában utal arra a másodfokú bíróság, hogy a tényállás ide vonatkozó részét illetően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során jutott arra az álláspontra, hogy annak a személye kétséget kizáróan nem volt megállapítható, aki

elvette a gázriasztó pisztolyt, illetőleg aki kezdeményezője volt a bűncselekmény elkövetésének, hiszen e körben az I. és II. rendű vádlottak egymással ellentétes vallomást tettek.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el, illetőleg mely tényekből következtetett az I. és II. rendű vádlottak bűnösségére, okfejtése logikus és iratszerű.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is döntően törvényes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elbíráláskori törvény alkalmazása kedvezőbb a vádlottakra nézve. E körben azonban az első fokú ítélet 11. oldal 3. bekezdésében írtakkal szemben, mely szerint a cselekmény büntetési tétele mindkét törvényben azonos, utal arra a másodfokú bíróság, hogy az elbíráláskori törvény büntetési tétele enyhébb, mert a korábbi Büntető Törvénykönyv 5-15 évig, míg az elbíráláskor hatályos 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a rablás vádlottak terhére megállapított minősített esetét.

Az okirattal visszaélés és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vonatkozásában az elkövetési magatartást illetően osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, az e körben kifejtett jogi álláspontjával a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Az okiratokkal kapcsolatban a megszerzés, a tartós birtoklás a II. rendű vádlott esetében kétséget kizáróan megállapítható.

A II. rendű vádlottnak a sértett iratait lehetősége lett volna visszaadni, postaládába bedobni, mégis hónapokkal később a lakásán foglalta le azokat a rendőrség.

Köztudomású, hogy táskában, pénztárcában készpénzen kívül bankkártya, hitelkártya és személyi okiratok is találhatók, a vádlottak is tudatában voltak ennek.

A megállapított tényállás szerint maga a sértett kérte a vádlottakat, hogy legalább az iratait adják vissza, mire ők akként válaszoltak, hogy majd a kukába dobják. Mindezekből egyértelmű következtetés vonható a vádlottak tudattartalmára.

Egyértelmű, hogy az ítélet tábla álláspontja szerint az is, hogy a bankkártya és a hitelkártya készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek minősül, ellentétben a II. rendű vádlott védőjének perbeszédében kifejtettekkel. Ezen kártyák elterjedésével került Bf.I.309/2014/24.

szabályozásra e bűncselekmény, melynek egyértelmű elkövetési tárgya a bankkártya és a hitelkártya.

Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést arra is, hogy e kártyák megszerzésére is kiterjedt a vádlottak szándéka, melyet rajtuk kívül álló okból vesztek el. Utal arra az ítéletábra, hogy annak nincs jelentősége, hogy ténylegesen ki szerezte meg a táskát a benne lévő okiratokkal és kártyákkal együtt, mivel a rablás elkövetési magatartását a vádlottak közösen valószínűsítették meg. Az I. rendű vádlott pedig tudta, hogy a II. rendű vádlott a sértettől a táskát megszerezte, magánál tartotta, s hogy abban iratok is vannak.

Ugyanakkor, tekintettel arra, hogy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz esetében a tartós megszerzés nem valósult meg, hiszen a vádlottak ezen kártyákat tartalmazó pénztárcát a cselekmény után röviddel elvesztették, így a cselekmény kísérleti szakban maradt. Erre figyelemmel az ítéletábra a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségeként értékelt cselekményt kísérletnek minősítette (Btk. 10. § (1) bekezdés).

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a négy okiratot és a két bankkártyát az I. rendű vádlott szerezte meg a táskával együtt, amelyből a négy okirat a lakásán került lefoglalásra. Mivel a tartós birtoklás az okiratok esetében kizárólag a II. rendű vádlott kapcsán állapítható meg, ezért ő a cselekmény tettese, míg az I. rendű vádlott azáltal, hogy közreműködött az okiratok megszerzésében, e cselekménynek csupán bűnsegéde. Erre figyelemmel az ítéletábra az okirattal visszaélés vétsége és a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége vonatkozásában a társtetteség megállapítását mellőzte és megállapította, hogy az I. rendű vádlott e cselekményeket bűnsegédként - Btk. 14. § (2) bekezdés - követte el.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre szorulnak:

Az I. rendű vádlott esetében a büntetlen előélet helyett - figyelemmel, hogy még nem töltötte be a 24. életévét - a fiatal felnőtt kor, még mindkét vádlott esetében, helyesen a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás az enyhítő körülmény. Tovább enyhítő körülmény, hogy egy cselekményük kísérleti szakban maradt, illetőleg a II. rendű vádlott esetében, hogy két cselekményét bűnsegédként valószínűsította meg. A társtettesként történő elkövetés pedig csak egy cselekmény vonatkozásában súlyosító körülmény. A rablási cselekmény kétszeres minősülése helyett súlyosító körülmény, hogy a rablás büntette két körülménynél fogva is súlyosabban minősül.

Nem osztotta a II. rendű vádlott védőjének azon álláspontját az ítéletábra, mellyel

vitatta az útonálló módon történő elkövetést. A vádlottak téli időszakban az esti órákban, a munkájából hazatérő sértettet gázriasztófegyverrel és késsel kényszerítették értékei átadására, a város viszonylag elhagyott területén. Mindezek a körülmények megalapozzák a fenti súlyosító körülmény terhére történő értékelését.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben a középértéktől kis mértékben a vádlottak javára eltérő tartamban meghatározott szabadságvesztés büntetés arányos, így annak további lényeges enyhítése nem indokolt. A védők által hivatkozott nehéz életkörülmények nem jelenthetnek okot arra, hogy bárki bűncselekményt kövessen el, és ugyanezen körülmények nem jelenthetnek enyhítő körülmény sem, a büntetés kiszabása során.

A másodfokú bíróság a Btk. 35. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlottakat szabadságvesztésre ítéltnek tekintette.

Az I. rendű vádlott esetében a fiatal felnőtt kor, a kár megtérítése, míg a II. rendű vádlott esetében a büntetlen előélete és a betegségei indokolják az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását. Erre figyelemmel az ítélet tábla mindkét vádlott esetében a szabadságvesztést a Btk. 35. § (2) bekezdésére figyelemmel a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti börtönben rendelte végrehajtani.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság amikor megállapította, hogy a vádlottak a szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra. Az erre vonatkozó rendelkezésre azonban nem volt a törvény szövegének megfelelő, ezért azt az ítélet tábla pontosította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a gazdasági hivatalnál Bjk.410/2013/7. tétel alatt kezelt mobiltelefon lefoglalását megszüntette ugyan, azonban arról a továbbiakban elmulasztott rendelkezni. Mivel az a II. rendű vádlott tulajdona, ezért az ítélet tábla azt neki rendelte kiadni a Be. 155. § (2) bekezdése alapján.

(1. sz. név) az eljárás során a gázriasztó fegyver eltulajdonításával összefüggésben kártérítési igényt terjesztett elő. Az ügyben nem sértett, ezért polgári jogi igény előterjesztésére nem jogosult. Erre figyelemmel az ítélet tábla a polgári jogi igényt elutasította a Be. 335. § (1) bekezdése alapján. Ez nem zárja ki, hogy az érdekelt egyéb törvényes úton érvényesítse ezen igényét.

Bf.I.309/2014/24.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy **(2. sz. név)** érdekelt lakcíme pontatlan, ezért a

másodfokú határozatban megállapította, hogy a címe helyesen **[település, utca, házszám, emelet, ajtó]** szám.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla a fellebbezéseket nagyrészt alaptalanoknak ítélve, ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülvizsgálva, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottak által 2014. február 11. napjától 2015. január 7. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe.

A fellebbezési eljárás során az I. rendű vádlottat érintően a kirendelt védő díjával 4.000,- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az I. rendű vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdés és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2015. január hó 7.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja, előadó

dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.309/2014/24. számú ítélete, valamint a Szegedi Törvényszék 1.B.792/2013/30. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. január 7. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke